

TEMPLOMNYITÁS

Nityānanda-trayodaśin, az Úr Nityānanda Prabhu megjelenésének kedvező napján, 1991. január 28-án láttam a Kṛṣṇa Balarāma Mandira megnyitóját Bhubaneswarban. Gour Govinda Swami sok idős ISKCON *bbaktát* és különleges vendéget hívott meg az eseményre. Köztük volt Purī város királya, Mahārāja Dibyasingh Deb és Chhabi Kanungo, aki Śrīla Prabhupādanak adományozta a területet. Bhakti Vidya Pūrna Swami és a māyāpuri diákjai egy csoportja végezte a ceremóniákat, míg Jayapatāka Swami és más *sannyāsik abhišekát* ajánlottak a *mūrtiknak*. Śrīla Prabhupāda utasításainak megfelelően Śrī Śrī Gaura Nityānanda és Śrī Śrī Kṛṣṇa Balarāma *mūrtikat avattak*. Prabhupāda elrendelte, hogy a *mūrtikat* helyi kézművesek készítsék el bronzból. Az esemény Gour Govinda Swami tizennégy évig tartó erőfeszítésének jele volt, melyet 1977 ugyanezen napján megrendezett, Śrīla Prabhupāda alapköveteteli eseménye óta végzett.

Govinda Bhakata dāsa először 1990-ben Angliában, a Bhaktivedānta Manorban látta Gour Govinda Swamit. Majd 1991-ben elutazott Māyāpurba egy négyhetes tanulmányi kurzusra. Amikor a csoport többi tagja Māyāpurból Bhubaneswarba ment a templom megnyitására, Govinda Bhakata úgy döntött, velük tart.

Bhaktivedānta Āśrama Swami (Govinda Bhakata dāsa): *A beavatási ceremónia után elsétáltam Gour Govinda Mahārāja kunybjója előtt. Ott ült, számos bhakta által körbevéve. Leültem, és egy ideig figyeltem. Mahārāja a guru-tattváról beszélt, én pedig megkérdeztem tőle, hogy ha valaki már két alkalommal avatást kapott,*

akkor szüksége van-e egy harmadikra. Azt válaszolta, hogy feltétlenül szükséges, hogy egy hiteles lelki tanítómester avassa fel az embert. Ekkor azt mondtam, hogy Śrīla Prabhupāda olyan hatalmas ācārya, hogy képes minden hiányt betölteni. Mahārāja azonnal megrótt, mondván, hogy a fantázia világában élek. Azt mondta, be kell fejeznem, hogy valótlan dolgokba kapaszkodok. Majd így folytatta: „Jīva Gosvāmī nem volt hatalmas ācārya? Akkor miért nem Jīva Gosvāmítól fogadunk el avatást?” A hamis egóm összetört, és kívánszorogtam a házból. Évekig tartott, amíg felépültem e találkozás után.

Miután két lelki tanítómesterem is leesett, úgy döntöttem, hogy ideje többet megtanulnom a guru-tattváról. Elkezdtem Śrīla Prabhupāda könyveit igen alaposan tanulmányozni a témával kapcsolatban, és számos idős bhaktától is érdeklődtem. Végül arra a következtetésre jutottam, hogy abhoz, hogy visszamenjek, haza, vissza Istenhez, szükségem van egy hiteles lelki tanítómesterre. De abhoz a következtetéshez is eljutottam, hogy addig nem fogok avatást kérni, amíg a szívemben nem érzem teljesen biztosan, hogy az a guru egy mahā-bhāgavata, még akkor sem, ha ez azt jelenti, hogy ebben az életben nem jutok haza, vissza Istenhez. Láttam sok társamat, akik avatást fogadtak el, de komoly kétségeik voltak a lelki tanítómesterük helyzetével kapcsolatban. Akkoriban nem találkoztam Śrīla Prabhupāda egyetlen olyan tanítványával sem, aki eléggé inspirált volna, hogy teljes menedéket keressek nála.

Még az ISKCON-on kívülre is elmentem, meghallgattam bhaktákat a Gauḍīya Maṭhából, és elolvastam néhány könyvüket. De továbbra sem éreztem elégedettséget. Felismertem, hogy

fejlett bhakták, nagy tisztelettel vannak Śrīla Prabhupāda iránt, de mivel nem az ő tanítványai voltak, úgy tűnt, nem teljesen értékelik Śrīla Prabhupāda prédikáló módszereit. Ez zavart egy kicsit, mivel egész odaadó életem során Śrīla Prabhupāda minden szavának és tettének teljes elfogadását tanultam. Elkezdtem imádkozni Vṛndāvana kalpa-vṛkṣa fáiboz és Śrīla Prabhupādához, hogy küldjenek nekem egy mahā-bhāgavata gurut, aki Śrīla Prabhupāda tanítványa. A szívemben már tudtam, hogy a vágyam Bhubaneswarban be fog teljesülni. Így aztán elmentem Vṛndāvanából Māyāpurba a Gaura-purnimā fesztiválra. A fesztiválon az egyik sannyāsi így szólt hozzám: „Govinda, mivel szeretlek téged, és a barátom vagy, azt mondom, ne menj el Bhubaneswarba! Ne mondd el senkinek, hogy ezt mondtam neked!” Majd azzal folytatta, hogy Gour Govinda Swami nem tartozik igazán az ISKCON belső köréhez. Megköszöntem neki a tanácsot. Azonban amennyire nem hatott rám az ISKCON belső köre, annyira meg voltam győződve arról, hogy amint lehet, Bhubaneswarba kell mennem.

Miután megérkeztem és meghallgattam Mahārāja leckéjét, megbizonyosodtam, hogy az imáim meghallgatásra leltek, és hogy ő az én gurum. De még mindig volt némi kétségem. Megdöböntő módon Mahārāja rögtön a másnap reggeli leckén a tanítvány hangulatáról beszélt. Azon a leckén pontról-pontra megsemmisítette az összes kételyemet. Mindez sokkolt, elképesztett és megigézett. Éreztem, hogy nincs más kibúvó, meg kell bódolnom. Elbatároztam, hogy két év múlva avatást kérek,

miután meghallgatom a felvételeit, és a társaságában lebetek. De Akiñcanā prabhu meggyőződött, hogy már a következő évben, az Úr Nityānanda Prabhu megjelenési napján fogadjak el avatást.⁴

„FELTÁRUL MAJD”

Jagadātma dāsa: 1991-ben jöttem Bhubaneswarba. Gour Govinda Swami hívott meg, hogy rendszeresen halljak és kapjak valamilyen képzést. A következő öt évet vele töltöttem. Elég gyakran beszélt arról, hogyan kezdődött a projekt; hogyan épített egy egyszerű kunyhót, azt, amelyikhez Śrīla Prabhupāda ragaszkodott, hogy ott lakjon, amikor 1977-ben Bhubaneswarba látogatott. Mahārāja nagy élvezettel beszélt arról, hogy Śrīla Prabhupāda hogyan töltött ott tizenhét napot, és hogy órákon át igen bizalmasan beszélgettek. Mindig kiemelte, hogy más bhakták nem voltak velük akkor a szobában. Gour Govinda Mahārāja elmondta, hogy szándékosan nem vettek fel egyetlen beszélgetést sem, és hogy azokat a szíve legmélyén őrzzi. Elmesélte, hogy egy napon valamilyen nagyon bensőséges témáról beszélt Śrīla Prabhupādával, és hogy ekkor arra vágyott, hogy megtudja, ki Śrīla Prabhupāda. És abban a pillanatban Śrīla Prabhupāda svarūpája hirtelen megnyilvánult a szemei előtt. Néhány alkalommal négyszemközt beszélt velem ezekről, ez nem olyasmi volt, amiről bármikor hallottam volna nyilvánosság előtt beszélni. Bizalmasan, emelt hangon mondta: „Lehet, hogy mások találgatják, ki Prabhupāda, de én láttam, bābā!”

Amikor kérdeztük: „Kérlek, mondd el nekünk, hogy akkor ki Prabbupāda!”, így válaszolt: „Ez az én titkom. Anélkül, hogy képesített lennél, nem fogod megtudni!”

Egyszer így szólt hozzám: „Azt mondják, Śrīla Prabbupāda egy tebhénpásztor fiú. Te mit mondasz?” Azt válaszoltam, hogy Śrīla Prabbupāda egy gopi-mañjarī. Ez volt a megértésem.

– *Miért mondd ezt? – kérdezte – Honnan tudod?*

– *Tudom, hogy van egy ima, amiben Prabbupāda elmondja, hogy a legelőkön szeretne Kṛṣṇával játszani, és nébány istentestvérem azt mondja, ez azt jelenti, hogy ő tebhénpásztor fiú. De a gopik is kimennek a legelőre. Ez nem bizonyítja, hogy ő tebhénpásztor fiú. Az élete végén pedig, amikor az ágyán feküdt, egy táncos pózt vett fel.*

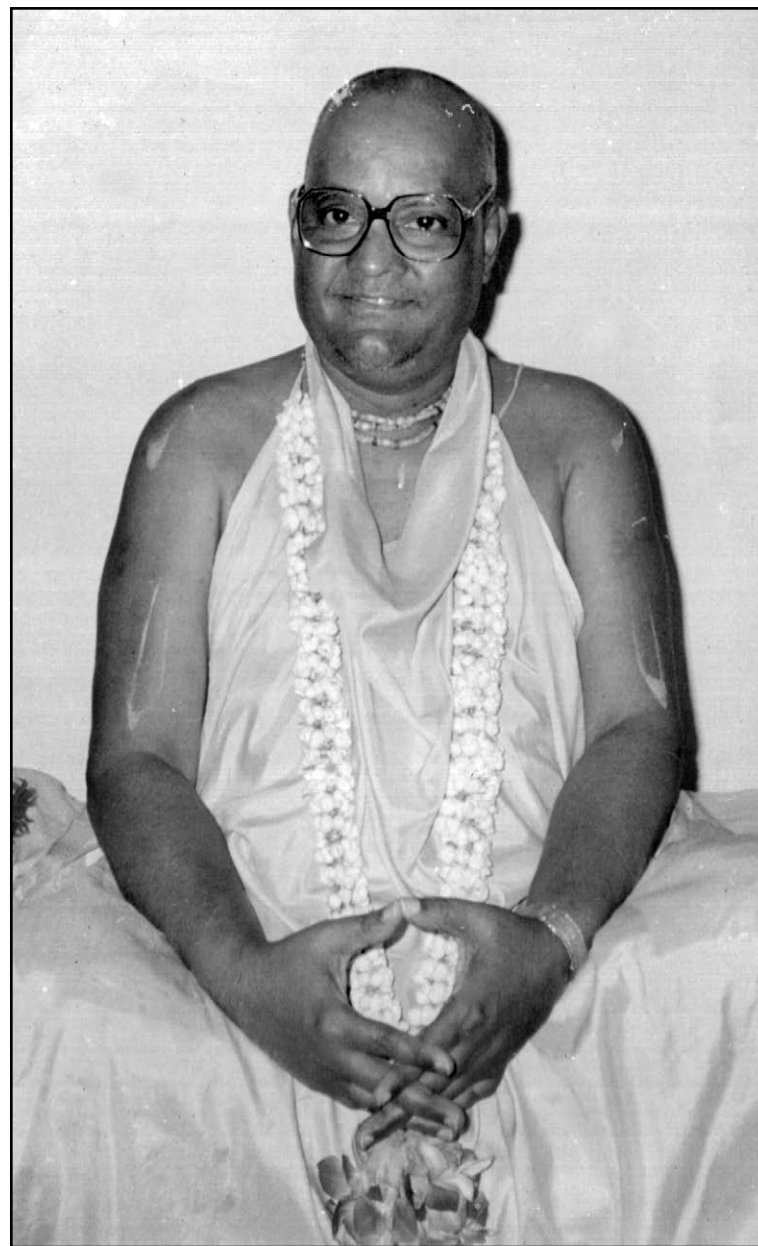
– *Igen, de ez nem bizonyítja, hogy ő gopi. A tebhénpásztor fiúk is táncolnak Kṛṣṇával. Akkor hogyan fogod bebizonyítani, hogy Prabbupāda egy gopi?*

Most igazán el kellett gondolkodnom. Tudtam, nem mondhatom egyszerűen, hogy: „Nos, hát te mondtad.” Nem ezt a választ várta. A korábbi tapasztalatok alapján tudtam, hogy nem akarta, hogy ezt mondjuk. A śāstrát kell idéznünk.

– *Az a mód, ahogyan Śrīla Prabbupāda a könyveiben írt. Így érhető tetten. És azokban a dalokban, amelyeket adott, hogy énekeljünk. A Gurv-aṣṭaka annyira telve van mādihurya rasával, és a tulasī-āratiban ott van, hogy „koro nija dāsi”.*

– *Igen, ez jó. Akkor mondd ezt nekik.*

– *És mi a mañjarik, Rūpa Gosvāmi vonalából származunk.*

– *Igen, ez is helyes.*

Gour Govinda Swami minden délután kiment sétálni a templom környékére. A *bbakták* általában vele mentek és kérdéseket intéztek hozzá. Egy nap a sétán Jayantakṛd dāsa megkérte Mahārāját, mondja el, mi Śrīla Prabhupāda *svarūpája*. Gour Govinda Swami visszautasította, hogy válaszoljon, de Jayantakṛd nagy szeretettel tovább erősködött, hogy mondja el nekik. Végül Jayantakṛd így szólt: „Ha nem tudjuk, ki Śrīla Prabhupāda, akkor oly sokan találgatni fognak, és sok sértést követünk majd el. Ha nem mondd el nekünk, akkor úgy gondolom, rossz lesz ezeknek a *bbaktáknak*. Félre lesznek vezetve.”

Jagadātma dāsa: *Amikor Gour Govinda Mahārāja ezt megballotta, így válaszolt: „Nem! Azt akarom, hogy váljatok alkalmassá és valósítsátok meg! Ha én mondom meg, hogy ki Prabhupāda, akkor nem tesztek majd erőfeszítést, hogy ti magatok jöjjetek rá. El kell érnetek a Kṛṣṇa iránti valódi szeretetet! Akkor majd feltáruul elöttetek, hogy ki ő. Én nem fogom elmondani nektek. Ha megtenném, csak ellustulnátok, és nem dolgoznátok keményen, hogy elérjétek a célt, a kṛṣṇa-premát. Nincs értelme spekulálni erről. Képesítetté kell válnotok! Fel kell, hogy táruljon számotokra! Sírnotok kell érte a szívetekben!*⁵

FÜRDŐSZOBÁK ÉS BHAJANA-KUṬIRÁK

Amikor Gour Govinda Mahārāja megérkezett Olaszországba, Villa Vṛndāvanába 1992. augusztusában, ugyanazt a szobát ajánlották fel neki, amelyet Bhagavān használt, amikor még a területi *ācārya*

Gour Govinda Swami és Śacinandana dāsa Európában

volt. A *bbakták* fantasztikusan fényűző helyet alakítottak ki ott Bhagavān számára. A teljes szoba a mennyezettől a padlóig első osztályú olasz márvánnyal volt borítva. Egy sor tükröt helyeztek el, hogy különböző oldalról láthassa magát az ember. A csapok és szerelvények aranyozottak voltak. A zuhanyozóban három márványlépcső vezetett egy függönyhöz, amit félrehúzva feltáruult egy gazdagon díszített kristálycsillár, egy akkora helyen, ahol akár tizenkét ember is megfürödhetett volna. Miután egy pillanatig nézte, anélkül, hogy bármit is mondott volna, Gour Govinda Swami megtöltött egy vödört vízzel, majd kiment a privát erkélyre, hogy lefürödjön. A fürdőszoba felé mutatva az egyik *bbaktának* megjegyezte: „Ez nem *sannyāsīnak* való!”

AMIKOR A JÓSZERENCSE FELVIRRAD

1992. május-júniusában Gour Govinda Swami az Egyesült Államokba és Kanadába utazott, hogy leckéket tartson. Amikor visszatért Bhubaneswarba, látta, hogy a *bhakták* betonpadlót tettek le Prabhupāda és az ő *bhajana-kuṭirájába*. Az ajtónál megállva a *bhaktákhoz* fordult, és választ követelt: „Ezt ki csinálta? Mit tettetek Guru Mahārājám *bhajana-kuṭirájával*? Ide be nem megyek! Ez nem az én kunyhóm! Ki mondta nektek, hogy ezt tegyétek?” A *bhakták* a bocsánatért esedeztek. Elmondták, hogy természetek támadták meg a szobákat, és mindent megettek, így szilárd padlót kellett készíteniük. Mahārāja nem szólt többet. Nagyon komor lett, és belépett a kunyhóba.

ELÉGEDETTÉ TENNI A YAJŃA-PURUŠÁT

Ugyanazon év júliusában és augusztusában ismét Európába utazott. Ezen a körutazáson, Spanyolországban, Madrid közelében meglátogatta az ISKCON Új Vraja-mandala farmját. Amikor látta, hogy a *bhakták* nem elektromos, hanem olajlámpákat használnak, megjegyezte, hogy gyerekkorában ő is így tett, mert a falujukba nem volt bevezetve az elektromosság. A *bhakták* elmondták neki, hogy azért nincs áram, mert vízierőművel termeltek áramot, ami vízhiány miatt kiszáradt. Komoly aszály volt akkoriban, és már másfél éve nem esett eső. Gour Govinda Swami ezt hallva így válaszolt: „Ha *kīrtanát* csinálunk, és így elégedetté tesszük a *yajña-purušát*, akkor fog esni!” Aznap este tartott egy leckét, és hosszú, eksztatikus *kīrtanát* vezetett. Egy idő múlva dörögni és villámlani kezdett. Az egyik spanyol *bhakta* odafordult Mahārāja személyes szolgájához, és ezt mondta: „Gyakran

DRÁMA AUSZTRÁLIÁBAN

van így, dörög és villámlik, de nem esik.” De nem sokkal a *kīrtana* után eleredt az eső, és az egész vidéket egy felhőszakadás árasztotta el. Miután ezt történt, sok *bhaktára* olyan erős hatást gyakorolt, hogy rohantak, hogy lássák Gour Govinda Swamit. Mahārāja ekkor szólt a szolgájának: „Menjünk innen! Nem vagyok képesített ilyen tiszteletet elfogadni. Csak egy jelentéktelen élőlény vagyok. Most azonnal el akarok menni innen, mert nem vagyok méltó erre a dicsőítésre. Örök lelki tanítómesterem, Śrīla Prabhupāda és az Úr Kṛṣṇa érdemlik mindezt!” A szolgája átszervezte az útitervet és egy órán belül mindketten elmentek.⁶

Végjegyzet

⁴ ISKCON Bhubaneswar: In Loving Memory of Srila Gurudev. 1996. február.

⁵ Visszaemlékezés. 2009. május 25.

⁶ Caitanya Candra dāsa visszaemlékezése.